

Kısa Kısa

– *simsiyah* · 21 Ocak 2016

Benim dünyam cehennem, sen yanma kara sin
Senin dünyanda cennet değil, kara sin.

Az sevmeli insan, ölmeyecek kadar
Çok sevip de, ölmenin anlamı yok

Ey! Yazdıklarımı sildiren merhametsiz
Nasıl yaşar insan, kendinden bi habersiz

Sevgiye aşka dair ne varsa
Yaşadığın gerçek
Yazdıkların ihtimaldir

Gözlerini kapattığında gördüğün
Ve her şeye rağmen
Gelince gözlerinin önüne
Tebessüm ettiğin
O var ya
O dur işte...

O bakmadan gördüğüm
Tam bir kördüğüm...

Sevmekten değil
Sevdiğini söylemekten vazgeçtiğinde
Kırılıyor kanatların...

Yerini bilen insana her zaman yerim var
Bilmeyen uzak dursun, yerim dar

En müsrif insan
Bencileyin sevgisini israf edendir

Hak edeni herkes, hak etmeyeni sadece aptallar sever.

Küçük ölümdür susmak, ama büyük zülümdür

Gönlünde silmiş, aklından da silermiş
Bre kadın
Sen ne zaman öğrendin yalan söylemeyi...

Bilmedin
Sevmeyi
Sevilmeyi
Dilerim
Bilirsin
Ölmeyi

Baktı olmuyor kelimeleri giydirdi şair
Seviyorum diyemedi
Sormasını bekledi
O sormadı
Soğumasını bekledi

Onun da suçu yok, sevemedi ne yapsın
Sevse ne olurdu, hiç, yine ellerin malı
Sevdiklerine ne oldu, yine hiç
Yine dış kapının mandalı...

Sevgiliyle edilen usturuplu kavga, usturupsuz sohbettir.

Kuzunun önüne et
Kurdun önüne ot koyarsan
Suç senin
Öldüler diye kızmaya hakkın yok...

Şimdi vuslat göçmen kuştur
Üşümüş
Yorulmuş
Saçak altına sığınmıştır

" beni sev" demek kadar
" beni sevme" demek de saçma İnsanoğlu ne garip
Önce sevdilir

Sonra uzaklaştırır
Soęutur kendinden
sonra da "bak geğti sevgin yalanmış " der. SİMSİYAH